

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Lukáše Pišvejce, soudkyně JUDr. Veroniky Burianové a soudce Mgr. Aleše Smetanky ve věci

žalobce: Q. H. V., narozený dne X, státní příslušnost Vietnamská socialistická republika,
t. č. ve VTOS ve Věznici Valdice, náměstí Míru 55, 507 11 Valdice,
zastoupený JUDr. Václavem Vladařem, advokátem,
sídlem Borská 588/13, 301 00 Plzeň,

proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky,
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 9. 2022, č. j. OAM-338-13/ZR-2022,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Vymezení věci

- 1. Žalobce se žalobou ze dne 6. 10. 2022, podanou téhož dne u Krajského soudu v Plzni

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

(dále jen „*soud*“), domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 9. 2022, č. j. OAM-338-13/ZR-2022 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“). Napadeným rozhodnutím žalovaný ve výroku I. zrušil žalobci povolení k trvalému pobytu podle § 77 odst. 1 písm. h) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“) a ve výroku II. stanovil žalobci lhůtu k vycestování z území v délce 30 dnů od právní moci rozhodnutí, případně do 30 dnů od propuštění z výkonu trestu odnětí svobody.

2. V napadeném rozhodnutí se jako důvod pro zrušení žalobcova povolení k trvalému pobytu uvádí, že žalobce byl dne 5. 2. 2021 pravomocně odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce 8 let se zařazením do věznice se zvýšenou ostrahou, a to pro spáchání zvláště závažného zločinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy dle § 283 odst. 1, odst. 2 písm. a) a odst. 3 písm. c) zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*trestní zákoník*“).

II. Žaloba

3. Žalobce v podané žalobě namítal, že napadené rozhodnutí je nezákonné, a to z následujících důvodů.
4. Žalobce předně nesouhlasil s konstatováním žalovaného, že žalobce byl členem organizované skupiny, když v dané souvislosti namítal, že byl zneužit svými přáteli, kteří byli členy organizované skupiny zaměřené na výrobu a distribuci drog, přičemž žalobce ale o této skutečnosti nevěděl. Tito lidé využili skutečnosti, že jim žalobce dlužil peníze a rozhodli se zneužít jeho znalostí z oboru chemie a na oplátku mu slíbili prominutí dluhu. Taktéž výše odměny žalobce zcela neodpovídá ziskům, kterých dosahují členové organizovaných skupin zaměřených na výrobu a distribuci drog, když v takových případech dosahují zisky jednotlivých členů stotisícových nebo milionových částek, nikoliv částek v řádu desítek tisíc, tak, jako tomu bylo v případě žalobce. Činnost žalobce tak byla pouze jednorázová, motivovaná slibem prominutí dluhu.
5. Žalobce dále argumentoval tím, že je plně integrovaný do většinové společnosti, když do ČR přicestoval již před více než 20 lety, mluví plynule česky, studoval zde a následně si tu legálně založil živnost. Spolu s žalobcem zde žije jeho otec, matka a jeho sourozenci, s nimiž pracoval v rodinné firmě. Pokud by došlo ke zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu žalobce, mělo by to vážný dopad do rodinných vztahů, které jsou vzájemně budovány po celou dobu života rodinných příslušníků v ČR, kteří již nyní velmi trpí dlouhým trestem odnětí svobody žalobce, i na budoucnost a udržitelnost rodinného podnikání. Mladší sourozenec žalobce navíc dosud studuje. Nelze klást žalobci k tíži, že udržoval kontakty s dalšími vietnamskými spoluobčany a pohyboval se ve vietnamském prostředí, jelikož je to v případě menšin zcela běžný jev.
6. Žalobce nesouhlasil s žalovaným ani v posouzení otázky odloučení žalobce od rodinných příslušníků. Namítal, že rodina žalobce samozřejmě strádá již nyní v důsledku dlouhé doby odloučení, a pokud po propuštění žalobce dojde téměř ihned k jeho vycestování z ČR, přinese to pro rodinu žalobce pouze další strádání a útrapy, a navíc to definitivně ukončí možnost společného rodinného podnikání v ČR. Navíc, další možné žádosti o přechodný pobyt (jako je např. krátkodobé vízum) budou limitovány skutečností, že bylo žalobci zrušeno povolení k trvalému pobytu. Získání některého z těchto povolení

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

bude pro žalobce velmi obtížné a v důsledku toho pak dojde k faktickému rozvrácení rodinných vazeb a prakticky odsouzení žalobce k vystěhování do pro něho zcela neznámého prostředí, ve kterém prakticky nežil, neboť se plně adaptoval na život, rodinné a společenské vazby v ČR. Žalobce více jak dvě třetiny svého života žije v ČR a před tímto odsuzujícím rozsudkem žil řádným životem a uložený trest byl důsledkem dosud jeho jediného excesu z jinak řádně vedeného občanského života.

7. Žalobce rovněž odkázal na své vyjádření k zahájení řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu ze dne 13. 6. 2022 a zopakoval, že vztah žalobce i jeho rodiny k Vietnamské socialistické republice a tamnímu způsobu života je mizivý až téměř žádný. Žalobce tam nemá příbuzenské, sociální, ekonomické ani jiné vazby. Pokud dojde ke zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu žalobce, tak bude uvržen do pro něho neznámého prostředí, v němž se bude bez pomoci rodiny a přátel orientovat pouze velmi obtížně.
8. Závěrem své žaloby se žalobce vyjádřil k judikatuře odkazované žalovaným v napadeném rozhodnutí, když předně namítal, že žalovaný cituje rozhodnutí, v nichž se soudy zabývaly jinými důvody pro zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu, než tím, jenž je uveden v § 77 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců. Pouze žalovaným citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 2 Azs 147/2016 se vztahoval na případ, kdy byla cizinci zrušena platnost povolení k trvalému pobytu podle § 77 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců z důvodu účasti tohoto cizince v organizované skupině zaměřené na páčání drogové trestné činnosti. Pod bodem [9] tohoto rozsudku je uvedeno, že „se žalobce dopustil úmyslné trestné činnosti mimořádné závažnosti, ve značném rozsahu a jako člen organizované skupiny, když páchal (drogovou) trestnou činnost za účelem dosažení zisku a po dobu několika měsíců. Role žalobce v rámci předmětné organizované skupiny zároveň byla zásadní, nikoliv jen nepatrná, neboť žalobce svým jednáním významně přispíval k plánovaným cílům skupiny.“ Žalobce upozornil, že on nebyl členem organizované skupiny, nepáchal trestnou činnost ve značném rozsahu ani za účelem dosažení zisku a jeho činnost byla pouze jednorázová. Proto by se na jeho případ neměly vztahovat závěry z citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu, tudíž by ani nemělo dojít ke zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu.
9. Z uvedených důvodů žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí jako nezákonné zrušil.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

10. Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 15. 11. 2022 (doručeném soudu 22. 11. 2022) navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Podle názoru žalovaného napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem.
11. Žalovaný poté, co zreprodukoval žalobní námitky, k podané žalobě uvedl, že je v podstatě totožná s vyjádřením žalobce ve správním řízení, se kterými se žalovaný vypořádal v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Poté se k jednotlivým žalobním námitkám vyjádřil následovně.
12. Žalovaný nejprve zrekapituloval žalobcovo pravomocné odsouzení k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce 8 let, přičemž upozornil, že mu nepřísluší jakkoliv posuzovat vinu a trest žalobce za spáchanou trestnou činnost, toto náleží pouze soudu v rámci trestního řízení. Své námitky měl tak žalobce uplatnit v trestním řízení a nikoliv

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

ve správním řízení v rámci zrušení jeho povolení k trvalému pobytu. Pro účely správního řízení je podstatné to, že žalobce byl pravomocně odsouzen za drogovou trestnou činnost, kdy jeho zapojení se do trestné činnosti vyhodnotil trestní soud tak, že konstatoval, že se trestné činnosti dopustil jako člen organizované skupiny a trestnou činnost páchal ve velkém rozsahu. Žalobce sám navíc nijak nerozporuje to, že byl odsouzen na 8 let nepodmíněně do zvýšené ostrahy za drogovou trestnou činnost, pouze nesouhlasí s dílčími body odsouzení, kdy ale vyjádření žalobce nekoresponduje s opisem z rejstříku trestů a trestními rozsudky.

13. K samotnému správnímu řízení žalovaný uvedl, že z obsahu spisu je patrné, že žalobce měl udělen trvalý pobyt občana třetího státu za účelem ostatní účel pobytu a neměl status rezidenta. Vzhledem k tomu, že řízení bylo vedeno dle § 77 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců, nemá žalovaný navíc žádnou povinnost zabývat se přiměřeností vydaného rozhodnutí. Vyjádření žalobce ohledně přiměřenosti a posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí jsou podle názoru žalovaného zcela irelevantní. Žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, včetně toho, proč považuje zrušení trvalého pobytu za postup v souladu s veřejným zájmem. Žalovaný dále uvedl, že se rovněž v napadeném rozhodnutí vypořádal s integrací žalobce do společnosti, přičemž připomněl judikaturu, na kterou v dané souvislosti v napadeném rozhodnutí odkazoval. Podle žalovaného skutečnost, že cizinec v České žije dlouho, ovládá český jazyk a dodržuje místní zvyky a tradice, je pro účely tohoto řízení irelevantní. Žalovaný rovněž poukázal na to, že se zabýval v napadeném rozhodnutí i tím, zda žalobce zcela ztratil kontakty s vietnamskou kulturou, společností a jazykem, přičemž bylo prokázáno, že tato situace nenastala. Případné problémy a obtíže spojené s návratem žalobce do jeho země původu jsou jen a pouze důsledkem činnosti žalobce, on tak musí nést následky svých činů.
14. Poté žalovaný označil za zcela účelové tvrzení žalobce o rozpadu podnikání žalobce a jeho rodiny z důvodu zrušení trvalého pobytu. Aktuálně je žalobce ve výkonu trestu odnětí svobody na 8 let, kde podnikat nemůže, jeho rodina se s touto situací již musela vypořádat a zrušení trvalého pobytu žalobci tak na podnikání účastníka a jeho rodinných příslušníků aktuálně nemá žádný vliv.
15. Konečně žalovaný ve svém vyjádření nesouhlasil s žalobcem, že by se na něj nevztahovaly závěry vyslovené s rozsudku Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 2 Azs 147/2016, kterým bylo argumentováno v napadeném rozhodnutí. Žalobce totiž byl odsouzen na 8 let nepodmíněně jako člen organizované skupiny a trestné činnosti se dopustil ve velkém rozsahu, ať se to žalobci líbí, nebo ne. Toto není názor žalovaného, ale jednoznačně doložený a prokázaný názor trestních soudů v rámci pravomocně skončeného trestního řízení vedeného s žalobcem. A proto se uvedený rozsudek na žalobce vztahuje. Stejně tak jako rozsudek Soudního dvora EU ze dne 23. 11. 2010 ve věci Land Baden-Württemberg proti Panagiotis Tsakouridis, C-145/09.

IV.

Průběh řízení a ústní jednání

16. Soud konstatuje, že žaloba směřující proti napadenému rozhodnutí byla podána včas, neboť zákonná lhůta 30 dnů od doručení napadeného rozhodnutí (srov. § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců) byla dodržena, když napadené rozhodnutí bylo žalobci (resp. jeho právnímu zástupci) doručeno dne 7. 9. 2022 a předmětná žaloba byla soudu

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

doručena dne 6. 10. 2022.

17. Žaloba byla podána osobou k tomu oprávněnou, když žalobce byl adresátem napadeného rozhodnutí, přičemž žaloba směřovala proti žalovanému, který napadené rozhodnutí vydal a je tak pasivně legitimován.
18. Žaloba směřující proti napadenému rozhodnutí je též přípustná, neboť podle § 168 odst. 3 zákona o pobytu cizinců (ve znění účinném od 2. 8. 2021) platí, že proti rozhodnutím vydaným ministerstvem z důvodu uvedeného mj. v § 77 odst. 1 písm. h) tohoto zákona nelze podat odvolání. Napadené rozhodnutí je tudíž rozhodnutím, proti kterému již nelze uplatnit řádné opravné prostředky před správním orgánem.
19. S ohledem na výše uvedené a současně na to, že žaloba obsahuje všechny požadované formální náležitosti, soud mohl přistoupit k věcnému přezkoumání žaloby.
20. Vzhledem k zákonné lhůtě pro rozhodnutí soudu ve smyslu § 172 odst. 10 ve spojení s § 168 odst. 3 zákona o pobytu cizinců soud předmětnou věc projednal a rozhodl přednostně.
21. Jelikož žalobce vyjádřil nesouhlas s rozhodnutím o věci samé bez jednání, soud konal dne 13. 12. 2022 jednání. Žalobce při jednání setrval na své dosavadní argumentaci a v podrobnostech odkázal na podanou žalobu. Žalovaný se z účasti na jednání písemně omluvil. Soud při jednání konstatoval obsah napadeného rozhodnutí, což ve spojení s obsahem správního spisu považoval za dostačující pro posouzení žalobních námitek. Účastníci řízení žádné důkazní návrhy, které by šly nad rámec správního spisu, neučinili, soud tudíž při jednání pouze konstatoval podstatný obsah napadeného rozhodnutí.

V.

Posouzení věci soudem

22. V souladu s § 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) soud vycházel při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti (srov. § 76 s. ř. s.), přičemž žádnou takovou vadu neshledal.
23. Po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu soud dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**.
24. Ze správního spisu soud zjistil průběh správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí a které soud rekapituluje následovně.
25. Dne 2. 2. 2022 bylo žalobci doručeno oznámení žalovaného ze dne 27. 1. 2022 o zahájení správního řízení ve věci zrušení žalobcova povolení k trvalému pobytu dle § 77 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců z důvodu žalobcova pravomocného odsouzení soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce přesahující 3 roky.
26. Správní řízení bylo zahájeno na základě skutečnosti, že žalobce byl pravomocně odsouzen rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci ze dne 11. 5. 2020, č. j. 56 T 6/2019 - 4646 ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 5. 2. 2021, č. j. 11 To 47/2020 - 4599 (dále jen „*odvolací trestní rozsudek*“), a to k

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce 8 let a zařazením do věznice se zvýšenou ostrahou. Žalobce byl odsouzen za spáchání zločinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy dle § 283 odst. 2 písm. a) a odst. 3 písm. c) trestního zákoníku, když se trestné činnosti dopustil jako člen organizované skupiny a ve značném rozsahu. Předmětné trestní rozsudky jsou součástí správního spisu, stejně jako opis z evidence rejstříku trestů České republiky ve vztahu k osobě žalobce.

27. Z výpisu z evidence cizinců v Cizineckém informačním systému pořízeného dne 27. 1. 2022 vyplývá, že žalobci byl udělen trvalý pobyt občana třetího státu za účelem pobytu „ostatní“. Jako datum příjezdu žalobce do České republiky je u žalobce evidován den 31. 3. 1998. Od 3. 9. 2001 má žalobce evidován pobyt za účelem rodinným – sloučení s matkou paní P. T. T., narozenou X, která je rovněž jediným evidovaným rodinným příslušníkem žalobce a současně od 3. 9. 2018 evidovaným ubytovatelem žalobce.
28. Ze sdělení ze dne 28. 1. 2020 od vedoucí oddělení centrální evidence vězněných osob vyplývá, že žalobce se v dané době nacházel ve výkonu trestu odnětí svobody ve Věznici Valdice, a to s počátkem věznění od 9. 11. 2018 a předpokládaným koncem věznění do 9. 11. 2026 (vazba trvala od 9. 11. 2018 do 5. 2. 2021).
29. Součástí správního spisu je též výpis z veřejné části živnostenského rejstříku, kde u žalobce byla postupně evidována dvě živnostenská oprávnění, a to volná živnost pro obor zprostředkování obchodu a služeb (vznik oprávnění 14. 5. 2009) a koncesovaná živnost prodej kvasného lihu, konzumního lihu a lihovin (vznik oprávnění 13. 1. 2014), přičemž v obou případech došlo k přerušení provozování živnosti oznámenému podnikatelem v období od 31. 12. 2014 do 31. 12. 2019.
30. Přípisem ze dne 7. 2. 2022 žalovaný vyrozuměl žalobce o možnosti se seznámit a vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Této možnosti žalobce (prostřednictvím zvoleného právního zástupce) využil dne 2. 6. 2022, načež se i dne 13. 6. 2022 písemně vyjádřil. Ve svém vyjádření žalobce toliko v obecné rovině namítal, že zrušení povolení k trvalému pobytu by představovalo pro žalobce nepřijatelný zásah do jeho soukromého a rodinného života. Namítal, že je plně integrován v ČR, mluví plynule českým jazykem, jelikož zde žije od svých 5 let. Až do spáchání trestného činu vedl řádný život, spořádaně studoval a následně i založil a provozoval živnost a také pomáhal v rodinné firmě spolu se svými sourozenci. Vztah žalobce k zemi původu je mizivý až žádný. Rovněž namítal, že sice byl odsouzen za trestný čin spáchaný v rámci organizované skupiny, ale jejím členem nebyl, když byl pouze využit svými přáteli, o nichž nevěděl, že jsou členy organizované skupiny.
31. Posléze žalovaný vydal shora specifikované napadené rozhodnutí, jímž zrušil žalobcovo povolení k trvalému pobytu. Žalovaný měl za splněnou zákonnou podmínku dle § 77 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců, neboť žalobce byl pravomocně odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce 8 let za zvlášť závažnou drogovou trestnou činnost, když se přímo podílel na výrobě metamfetaminu (viz str. 2 napadeného rozhodnutí). Žalovaný se též vyjádřil ke všem žalobcem namítaným skutečnostem (viz str. 2 a 3 napadeného rozhodnutí). Současně poukázal na skutečnost, že správní orgány nemají v případě zrušení trvalého pobytu dle § 77 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců povinnost posuzovat přiměřenost vydaného rozhodnutí podle § 174a zákona o pobytu cizinců (viz str. 3 a 4 napadeného rozhodnutí). Přesto se žalovaný zabýval tím, zda zrušení trvalého pobytu u žalobce není v rozporu s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“), přičemž dospěl k závěru, že tomu tak není. Žalovaný připustil, že sice u žalobce dojde k zásahu do jeho soukromého nebo rodinného života, tento zásah je však zcela legální a je v souladu s čl. 8 Úmluvy a nelze jej považovat za nepřiměřený (viz str. 4 až 8 napadeného rozhodnutí). Žalovaný rovněž odůvodnil své rozhodnutí z hlediska souladu s veřejným zájmem, přičemž dovodil, že zrušení trvalého pobytu žalobci, který byl odsouzen za drogovou trestnou činnost k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce 8 let, je ve veřejném zájmu nejen občanů ČR, ale občanů všech států Evropské unie (viz str. 8 a 9 napadeného rozhodnutí).

32. Jak již bylo uvedeno výše, žalobce jako jediný žalobní důvod uplatnil nezákonnost napadeného rozhodnutí, když nesouhlasil s posouzením žalovaného v otázce přiměřenosti zásahu do žalobcova soukromého a rodinného života, k němuž dojde v důsledku napadeného rozhodnutí rušícího žalobci povolení k trvalému pobytu na území České republiky.
33. Podle § 77 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců *ministerstvo zruší platnost povolení k trvalému pobytu, jestliže byl cizinec pravomocně odsouzen soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce přesahující 3 roky anebo byl cizinec opakovaně pravomocně odsouzen soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody.*
34. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*
35. Podle § 174a odst. 3 zákona o pobytu cizinců *přiměřenost dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán posuzuje pouze v případech, kdy to tento zákon výslovně stanoví.*
36. V projednávané věci nebylo sporu o tom, že v případě žalobce byl bezesbytku naplněn zákonný důvod pro zrušení povolení k trvalému pobytu ve smyslu § 77 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců, neboť žalobce, jakožto cizinec (a nikoli občan Evropské unie) byl pravomocně odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce 8 let za zvlášť závažnou drogovou trestnou činnost. Rovněž nebylo mezi účastníky sporu o tom, že v těchto případech zrušení trvalého pobytu zákonodárce nestanovil podmínku přiměřenosti rozhodnutí z hlediska zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců.
37. Naopak podstatou sporu bylo to, zda i přes výše uvedené nesporné skutečnosti není napadené rozhodnutí nezákonné z důvodu nesprávného posouzení důsledků, které zrušení žalobcova trvalého pobytu způsobí v jeho soukromém a rodinném životě. Žalobce má za to, že s ohledem na okolnosti jeho případu žalovaný neměl přistoupit ke zrušení žalobcova trvalého pobytu, neboť to nepřipustným způsobem zasáhne do soukromého a rodinného života žalobce. Naproti tomu je žalovaný přesvědčen o tom, že (i) žalobce neuvedl žádné mimořádné a závažné skutečnosti, které by znamenaly, že zrušením trvalého pobytu dojde k porušení čl. 8 Úmluvy, a rovněž že (ii) zrušení žalobcova trvalého pobytu je ve veřejném zájmu.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

38. Soud považuje za potřebné nejprve uvést, že judikatura Nejvyššího správního soudu se ustálila v názoru, že *i v případech, kdy zákon o pobytu cizinců výslovně nestanoví povinnost správních orgánů zkoumat přiměřenost dopadů rozhodnutí z hlediska zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince (jako tomu je například při zrušení povolení k trvalému pobytu podle § 77 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců), tak platí, že vznese-li cizinec námitku nepřiměřenosti, je dána tato povinnost přímo článkem 8 Úmluvy, ledaže by tvrzená nepřiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého či rodinného života byla již na prvý pohled nemyslitelná či jen zdánlivá.* Současně platí, že *námitka nepřiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života musí být dostatečně konkrétní ve vztahu ke specifické situaci cizince, přičemž rozsah posuzování správního orgánu se odvíjí především od tvrzení cizince (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2020, č. j. 10 Azs 256/2019 – 39 a ze dne 18. 5. 2022, č. j. 5 Azs 124/2021 – 35).* V posledně odkazovaném rozsudku Nejvyšší správní soud v dané souvislosti doplnil, že „[...]ani čl. 8 Úmluvy neukládá státu všeobecný závazek respektovat volbu dotčených osob ohledně země jejich společného pobytu, respektive napomáhat rozvíjení vztahů mezi nimi. Při stanovení rozsahu povinností státu je v tomto směru vždy nutno zvážit okolnosti konkrétního případu (srov. rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 19. 2. 1996 ve věci Gül proti Švýcarsku, stížnost č. 23218/94); je třeba brát v úvahu mimo jiné i případné extrateritoriální účinky čl. 8 Úmluvy, tedy otázku, do jaké míry je cizinci znemožněn jeho rodinný, případně soukromý život v jeho zemi původu a do jaké míry je přijímající stát právě z tohoto důvodu povinen umožnit mu přenést si svůj rodinný, respektive soukromý život na jeho území.“ (srov. bod [20] cit. rozsudku).
39. Soud v dané souvislosti rovněž poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 4. 2019, č. j. 9 Azs 72/2019 – 32, v němž kasační soud upozornil na následující: „*Také co se týče posuzování dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince, stojí judikatura správních soudů (a to dokonce i ve vztahu ke správnímu vyhoštění, které se ukládá v řízení zahajovaném ex offio) na tom, že správní orgán při zjišťování podstatných skutečností zpravidla může vycházet jen z toho, co uvede a osvědčí účastník, resp. nemůže dál, než kam jej účastník pustí. To však neplatí v případě, jestliže jsou relevantní skutečnosti správnímu orgánu v době rozhodování známy nebo v průběhu správního řízení vyšly najevo (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2011, č. j. 5 As 7/2011 - 48, Sb. NSS č. 2412/2011).*“ Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu tudíž jasně vyplývá, že pro rozsah i kvalitu posouzení přiměřenosti ze strany správních orgánů je rozhodné to, co žalobce ve správním řízení konkrétně tvrdil a osvědčil a dále to, co vyplynulo z obsahu správního spisu, přičemž správní orgány nejsou povinny nad rámec žalobcových tvrzení a obsahu správního spisu další skutečnosti zjišťovat, resp. uvádět v rozhodnutí všechna myslitelná kritéria. Obecná povinnost správních orgánů opatřovat podklady pro rozhodnutí a postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, je doplňována povinností účastníků řízení poskytnout potřebnou součinnost, případně označit důkazy na podporu svých tvrzení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2019, č. j. 1 Azs 367/2018 – 34). Po správním orgánu nelze požadovat, aby pouze z vlastní iniciativy vyhledával všechny relevantní důkazy, které by případně prokazovaly skutečnosti svědčící ve prospěch účastníka řízení, co se týče nepřiměřenosti tvrzeného zásahu do jeho soukromého a rodinného života, pokud sám účastník takové skutečnosti ve správním řízení ani neoznačí.
40. Ačkoli žalobce ve správním řízení výslovně nenamítal možné porušení čl. 8 Úmluvy, tak tvrdil, že zrušení trvalého pobytu by nepřípustným způsobem zasáhlo do soukromého a

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

rodinného života, přičemž uvedl, byť pouze v obecné rovině, skutečnosti, které nebylo možné *prima facie* označit za nemyslitelné. Žalovaný tudíž postupoval správně, pokud v případě žalobce zohlednil čl. 8 Úmluvy a posoudil přiměřenost dopadu napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce.

41. Podle čl. 8 odst. 1 Úmluvy *každý má právo na respektování svého soukromého a rodinného života, obydlí a korespondence*. Podle odst. 2 téhož článku Úmluvy *státní orgán nemůže do výkonu tohoto práva zasahovat kromě případů, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných*.
42. Soud souhlasí se závěrem žalovaného, že žalobce neuvedl žádné mimořádné a závažné skutečnosti, které by znamenaly, že zrušením jeho trvalého pobytu dojde k porušení čl. 8 Úmluvy. Žalobce sice žije na území České republiky od dětství (jak ovšem upozornil žalovaný, v případě žalobce je evidován jeho příjezd na území v roce 1998, tudíž žalobci v té době nebylo tvrzených 5 let, ale téměř 11 let), ovšem je svobodný a bezdětný. V době vydání napadeného rozhodnutí bylo žalobci 35 let, tudíž v současnosti je a po dlouhou dobu i bude v produktivním věku, kdy musí být schopen se o sebe postarat. Žalobce se prokazatelně pochyboval ve vietnamské komunitě (jak je patrné z předmětných trestních rozsudků a žalobce toto i v žalobě připouští), tudíž nelze mít za prokázané, že by žalobce zcela ztratil vazbu na zemi původu. Z rodinných příslušníků má soud podle obsahu správního spisu za prokázaný jeho vztah s matkou, která je rovněž v posledních letech evidována jako ubytovatel žalobce. Ovšem žalobce netvrdil, že by on sám byl odkázán na péči od matky, či naopak že by jeho matka byla odkázána na žalobcovu péči. Žalobce o dalších rodinných příslušnících nic konkrétního netvrdil, když pouze v obecné rovině uvedl, že pomáhá v rodinné firmě spolu se svými sourozenci. V žalobě navíc tvrdil, že spolu s ním v České republice žije i jeho otec a že jeho mladší sourozenec ještě studuje (opět tvrzeno pouze v obecné rovině a bez jakékoli bližší konkretizace rodinných příslušníků). Žalovaný se s dopadem svého rozhodnutí na takto v obecné rovině tvrzené rodinné vztahy v dostatečné míře vypořádal, jak je patrné zejména ze str. 4 až 8 napadeného rozhodnutí, na které soud pro stručnost odkazuje. Ani z obsahu správního spisu ani z tvrzení žalobce nevyplynuly žádné zásadní překážky, které by bránily realizaci žalobcova rodinného života (na úrovni styku dospělého muže v produktivním věku s rodiči a sourozenci, pravděpodobně rovněž dospělými, s ohledem na věk žalobcovy matky) v případě zrušení žalobcova trvalého pobytu a při případném (nikoli však nevyhnutelném) jeho přesídlení do Vietnamu, které ale ani nemusí být trvalé.
43. Z aktuální judikatury Nejvyššího správního soudu rovněž vyplývá, že v řízení o zrušení platnosti cizincova povolení k trvalému pobytu podle § 77 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců je třeba se rovněž zabývat posouzením, zda cizinec ohrožuje veřejný pořádek, a to vzhledem k závažnosti spáchaného protiprávního jednání. Nejvyšší správní soud totiž v rozsudku ze dne 23. 7. 2020, č. j. 2 Azs 144/2020 – 33 dospěl k následujícím závěrům: „Na základě výše uvedeného tedy Nejvyšší správní soud shrnuje, že § 77 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců je v rozporu s čl. 9 odst. 3 směrnice 2003/109/ES, přičemž jsou dány podmínky k přímému účinku uvedeného ustanovení směrnice. Přímý účinek se přitom projeví tak, že správní orgán je povinen v řízení o zrušení platnosti cizincova povolení k trvalému pobytu podle § 77 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců zabývat se vedle naplnění vnitrostátním právem stanovených kritérií kumulativně také posouzením toho, zda

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

cizinec ohrožuje vzhledem k závažnosti protiprávních jednání, kterých se dopustil, veřejný pořádek (čl. 9 odst. 3 směrnice 2003/109/ES). Přistoupí-li správní orgán ke zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu, musí být z odůvodnění jeho rozhodnutí zřetelné, jakými úvahami se při hodnocení závažnosti protiprávních jednání cizince řídil a z jakého důvodu uzavřel, že cizinec ohrožuje veřejný pořádek. V žádném případě tedy nepostačí pouhý odkaz správního orgánu na pravomocný odsuzující rozsudek soudu České republiky, kterým byl cizinci za spáchání úmyslného trestného činu uložen nepodmíněný trest odnětí svobody v délce přesahující 3 roky. S ohledem na přímý účinek čl. 9 odst. 3 směrnice 2003/109/ES je přitom zcela irrelevantní, zda zákonodárce implicitně považuje protiprávní jednání podřaditelné pod podmínky § 77 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců za natolik závažná, že s nimi paušálně spojuje směrnici předvídané ohrožení veřejného pořádku.“ (srov. bod [24] cit. rozsudku).

44. V posuzovaném případě tak bylo třeba rovněž posoudit, zda napadené rozhodnutí ob stojí i z hlediska požadavků plynoucích z čl. 9 odst. 3 směrnice Rady 2003/109/ES ze dne 25. 11. 2003 o právním postavení státních příslušníků třetích zemí, kteří jsou dlouhodobě pobývajících rezidenty (dále jen „směrnice 2003/109/ES“), který má přímý účinek a uplatní se tak bez ohledu na vnitrostátní právní úpravu. K uvedenému soud doplňuje, že neshledal důvodu se odchýlit od názoru Krajského soudu v Ústí nad Labem vysloveného v rozsudku ze dne 22. 3. 2022, č. j. 117 A 8/2021 – 31, podle kterého se čl. 9 odst. 3 směrnice 2003/109/ES uplatní v případech zrušení trvalého pobytu „bez ohledu na to, zda bylo rozhodnuto o přiznání postavení dlouhodobě pobývajících rezidenta cizinci podle § 83 zákona o pobytu cizinců s ohledem na provázanost tohoto institutu s institutem povolení k trvalému pobytu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 9 Azs 95/2016-29 ze dne 15. 6. 2016).“
45. Podle čl. 9 odst. 3 směrnice 2003/109/ES platí: „Členské státy mohou stanovit, že dlouhodobě pobývajících rezident nemá nadále nárok na právní postavení dlouhodobě pobývajících rezidenta, ohrožuje-li vzhledem k závažnosti protiprávního jednání, kterých se dopustil, veřejný pořádek, avšak uvedené ohrožení není důvodem k vyhoštění ve smyslu článku 12“.
46. V posuzovaném případě je v první řadě nutné poukázat na skutečnost, že žalobce ve správním řízení výslovně aplikaci čl. 9 odst. 3 směrnice 2003/109/ES nenamítal, stejně jako se výslovně nevyjadřoval k otázce, zda představuje ohrožení pro veřejný pořádek. Namítal pouze, že sice byl odsouzen jako člen organizované skupiny, ovšem ve skutečnosti jejím členem nebyl, když v případě spáchaného trestného činu byl využit svými přáteli, a dále že až do spáchaní trestného činu vedl řádný život. S těmito námitkami se žalovaný vypořádal, a to dostatečně. Navíc žalovaný s odkazem na § 2 odst. 4 správního řádu připojil i zdůvodnění, proč není ve veřejném zájmu, aby na území ČR pobýval cizinec s uděleným povolením k trvalému pobytu, který byl pravomocně odsouzen k nepodmíněnému dlouholetému trestu odnětí svobody za zvláště závažnou drogovou trestnou činnost. Žalovaný argumentoval zejména tím, že povolení k trvalému pobytu je vyjma českého občanství nejvyšším pobytovým statusem, a pokud cizinec porušuje zákony České republiky, není ve veřejném zájmu, aby tento pobytový status se všemi výhodami z něho plynoucími cizinci zůstal. Dále s odkazem na nebezpečnost předmětné trestné činnosti i celkovou délku trestu odnětí svobody dovodil, že byl dán převažující veřejný zájem na ochraně veřejného pořádku a zároveň veřejného zdraví nad zájmem žalobce. Zdůraznil, že přísný postup vůči drogovým deliktům, ať již mají jakoukoliv podobu, je vysoce žádoucí už proto, že neustále se zvyšující rozsah užívání

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

návykových látek způsobuje obrovské škody a má zničující dopad na společnost a v jejím rámci především na mladistvé. Průvodní trestná činnost spojená s užíváním návykových látek kromě toho dosahuje rozměrů, které vedou k závažnému ohrožení veřejného pořádku. Zrušení povolení k trvalému pobytu pro cizince pravomocně odsouzeného za drogovou kriminalitu je podle žalovaného vysoce žádoucí již s ohledem na ochranu společnosti a především mladistvých, kteří jsou tímto nebezpečím ohroženi ve zvýšené míře vzhledem ke své nezralosti. Dále žalovaný dodal, že cizinci trvale žijící na území České republiky, kteří obchodují či se podílejí na vývoji drog, hrubým způsobem poškozují jméno země v zahraničí, kdy Česká republika je v současné době kvůli obchodování s drogami vnímána negativně v rámci Evropské unie, přičemž počet cizinců odsouzených v souvislosti s obchodem s drogami se stále zvyšuje. Žalovaný rovněž odkázal na výroční zprávu Národní protidrogové centrály, ze které vyplývá každoročně stoupající počet trestných činů souvisejících s drogovou trestnou činností páchanou cizinci žijícími na území České republiky. Na základě právě uvedeného proto žalovaný uzavřel, že převažuje veřejný zájem, zájem většinové společnosti a celé České republiky nad zájmem žalobce, tudíž je ve veřejném zájmu zrušení trvalého pobytu žalobci, jakožto odsouzenému za drogovou trestnou činnost k trestu odnětí svobody na 8 let.

47. Takovéto obecné posouzení, které provedl žalovaný v napadeném rozhodnutí, odpovídá velmi stručným a obecně formulovaným tvrzením žalobce učiněným v rámci správního řízení, a tudíž je z pohledu soudu dostačující. Navíc obdobné posouzení akceptuje i judikatura Nejvyššího správního soudu, jak vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2021, č. j. 4 Azs 284/2021 – 33, jenž s odkazem na již citovaný rozsudek ze dne 23. 7. 2020, č. j. 2 Azs 144/2020 – 33 hodnotil obdobné posouzení správního orgánu tak, že *v dostačující míře naplňuje požadavek individualizace případu a samo o sobě představuje ekvivalent posuzování, zda cizinec s ohledem na závažnost svého protiprávního jednání ohrožuje veřejný pořádek ve smyslu čl. 9 odst. 3 směrnice 2003/109/ES. Přitom uzavřel, že příslušný správní orgán „sice v posuzovaném případě nevycházel z přímého účinku čl. 9 odst. 3 směrnice, nicméně dostál jeho smyslu a účelu, jestliže se zabýval naplněním podmínek (svým záběrem univerzálnějšího) ustanovení § 2 odst. 4 správního řádu.“* (srov. bod [27] cit. rozsudku).
48. Nad rámec uvedeného a v reakci na žalobní tvrzení, že žalobce byl zneužit svými přáteli, kteří byli členy organizované skupiny na výrobu a distribuci drog, o čemž žalobce nevěděl, resp. že jeho přátelé zneužili jeho znalostí v oboru chemie, soud uvádí, že takovéto tvrzení žalobce hodnotil jako neprokázané a nevěrohodné. Předně soud odkazuje na posouzení odvolacího trestního soudu, jenž na základě provedených důkazů (mj. policejní odposlechy a kamerové záznamy pořízené přímo z varny) neměl jakýchkoli pochybností, že žalobce se s dalšími osobami podílel na dovozu tablet a chemikálií do varny a bezprostředně se podílel i na výrobě metamfetaminu, tudíž žalobce nemůže být považován pouze za pomocníka, i kdyby soud uvěřil, že žalobce varnu opustil před dokončením finálního produktu. Odvolací trestní soud rovněž uvedl, že měl za nepochybné, že žalobce viděl množství léků a chemikálií a muselo mu být zřejmé, že bude vyrobeno velké množství drogy (srov. body 108. až 111 odvolacího trestního rozsudku). K tomuto hodnocení odvolacího trestního soudu soud doplňuje, že žalobce se dopustil předmětné trestné činnosti ve věku 30 let, tudíž byl plně zletilý a dozajista rozumově dostatečně vyspělý k vnímání důsledků svého jednání, a proto je těžce uvěřitelné, že by mu nebylo zřejmé, že se podílel na výrobě značného množství drog, resp. že se podílel na jednání organizované skupiny zaměřující se na výrobu a distribuci

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

drog.

49. Je třeba připomenout i aktuální judikaturu Ústavního soudu reprezentovanou usnesením ze dne 12. 4. 2022, sp. zn. I. ÚS 154/22, v němž Ústavní soud konstatoval následující: „Konstruuje-li stěžovatel svoji argumentaci, že je nepřiměřeným zásahem do práva na soukromý a rodinný život zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu za situace, kdy má tato osoba na území státu nezletilé děti (či jiné rodinné vazby), je třeba tuto úvahu odmítnout, neboť by nepřipadně absolutizovala uvedené právo nad ostatní (veřejné) zájmy. Cizinec si musí být při páchání závažné úmyslné trestné činnosti vědom veškerých možných důsledků, které s sebou odhalení jeho trestné činnosti ponese, a to jak v oblasti trestněprávní, tak i v rovině zákona o pobytu cizinců (srov. bod 13 usnesení sp. zn. III. ÚS 3701/18 ze dne 8. 1. 2019) [...] Závěrem Ústavní soud uvádí, že zrušení povolení k trvalému pobytu představuje podstatně menší zásah do práv cizinců než v případě jejich vyhoštění, neboť není spojeno se zákazem pobytu na území České republiky (srov. např. bod 20 usnesení sp. zn. III. ÚS 4057/16 ze dne 12. 9. 2017). Stěžovatel má další zákonné možnosti legalizace svého pobytu, neboť může znovu usilovat o získání jiného pobytového oprávnění na území České republiky. Nelze přisvědčit argumentaci stěžovatele týkající se faktické nemožnosti znovu legalizovat svůj pobyt z důvodu určité praxe ministerstva, neboť nic mu nebrání v tom, aby se případně s přezkumem rozhodnutí a postupu správních orgánů obrátil na správní soudy, eventuálně na Ústavní soud.“ (srov. body 16 a 17 cit. usnesení).
50. V návaznosti na výše uvedené soud uzavírá, že žalovaný vyšel ze správných východisek pro posouzení přiměřenosti, když vážil na straně jedné veřejný zájem daný zejména ochranou veřejného pořádku, veřejného zdraví a dodržování platných zákonů, a na druhé straně soukromý a rodinný život žalobce. Z důvodů popsanych v napadeném rozhodnutí (a zrekapitulovaných soudem v tomto rozsudku) žalovaný dospěl k závěru, že v posuzovaném případě převážil zájem na ochraně veřejného pořádku, veřejného zdraví a dodržování platných zákonů nad právem žalobce na soukromý a rodinný život žalobce. Soud se s tímto závěrem žalovaného z důvodů shora popsanych plně ztotožnil.

VI.

Rozhodnutí soudu

51. Soud uzavírá, že se v posuzovaném případě ztotožnil s žalovaným, že v případě žalobce byly splněny zákonné podmínky pro zrušení povolení k trvalému pobytu z důvodu jeho pravomocného odsouzení za zvlášť závažnou drogovou trestnou činnost k trestu odnětí svobody na 8 let, přičemž v případě žalobce nelze zrušení trvalého pobytu hodnotit jako nepřiměřené. Žalobní námitky tudíž nebyly důvodné, a proto soud podanou žalobu zamítl dle § 78 odst. 7 s. ř. s.

VII.

Náklady řízení

52. Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. by měl právo na náhradu nákladů řízení žalovaný, neboť měl ve věci plný úspěch. Žalovanému nicméně žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, a proto mu soud právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

Plzeň 13. prosince 2022

Mgr. Lukáš Pišvejc v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.